

La Fenouillette

Lucien Roosen

Auteur: Lucien Roosen
Coverdesign: Lucien Roosen
ISBN:
© Lucien Roosen

La Fenouillette – Een Mediterraan menuet in zes delen.

Op zijn sterfbed was mijn vader gedurende een korte opflakking van bewustzijn even lucide, hardvochtig en onbereikbaar als bij leven waardoor zijn laatste woorden schitterden in een glans van groter sentiment, onzegbare mysteriën en de tamelijk banale bekommernis om het vakantiehuis aan de *Côte d'Azur*. Hij stierf aan een langzame, vervelende aandoening die hem in zijn ultieme decennium gestaag reduceerde tot een verschrompelde, aandoenlijk onvervaarlijke monarch; eenzaam, zwijgzaam en finaal opgesloten in het strikte, witte protocol van een geriatrische ziekenhuisvleugel. Tijdens zijn laatste ademtucht stond ik me met vakkundig dichtgeslibde gevoelsorganen te ergeren aan de hoge facturen voor deze collectie gevlekte lakens en overvolle pampers.

Een bevallig verpleegstertje met glansrood opgemaakte lippen en ranke als op een boogpees gespannen kuitjes boven afknappers van witte gummi klompen schoof een paarlen glimlach en het begin van een dienblad door de deurlijst maar trok zich zedig terug bij de aanblik van het zeldzame bezoek aan mijnheer van Rillaer. Vader had niets in de gaten, mompelde iets over een stukje van de zee, het zicht vanuit de tuin, het terras van *La Fenouillette* terwijl ik de verdwijning van het witte nimfje betreurde dat met het dienblad vol pillen ook een wolk goedkoop naar snoepgoed ruikend parfum had achter gelaten te midden van deze walmen oude mannenpis en onverdunde desinfectiemiddelen. Ik wilde een dringende afspraak invoeren en de achtervolging van het ziekenhuisfeetje inzetten, toegeven aan de verleidingen van een snoepwinkel boven de morbide motieven van een vlekkerig sterfhuis maar hij deed beroep op gemeenschappelijke herinneringen die mij door een gebrek aan belangstelling en frivoler gedachtesprongen volstrekt ontgingen, ontgaan waren of misschien gewoon nooit deel hadden uitgemaakt van mijn bewustzijn dat sowieso geen boodschap meer had aan de wonderbaarlijke wederopstanding van een vaderfiguur die een leven lang had uitgeblonken in afwezigheid.

Hij riep beelden op van een kind van een jaar of zeven dat springerig stond te dansen in de tuin van villa *La Fenouillette*, beweerde dat ik als door een slang gebeten kreetjes uitsloeg bij het zicht op de *Méditerranée* en noemde mij een koddig ventje. Het adjectief bereikte mijn trommelvlies als een bevestiging van het feit dat hij nooit het vaderschap had betracht want "koddig" is een potsierlijke, misselijkmakende beschrijving te gebruiken voor kwispelende keffers aan te korte leibandjes en ergerlijke vreemde snotneuzen die met hun driewielers; ter vrijwaring van de maagdelijkheid van hun bloesemende, zomers jonge moeders; aanslagen beramen op de achillespezen van mama's belagers. Hij hoestte.

Naar voor neigend, binnen de geurafstand van zijn naar uitdroging ruikende adem, drukte ik hoopvol

op de rode knop van het fallische gevalletje dat hem boven het hoofd was gehangen en verwachtte spoedig uit deze onkiese situatie verlost te worden door de trippelende Tinkerbel met het dienblad. Tot mijn ontgoocheling en verbazing was het niet de wufte witte ondine die zich aandiende doch een fors manspersoon die met militair aplomb de kamer binnenstormde om dadelijk weer naar buiten te rijden met de kwijlende cavalier. Zo werd ik opgezadeld met een zomerhuis dat niet mijn droom was, niet mijn project, niet mijn vluchthol; dat een vooruit geschoven schaduw torste vol vreemde vaderlijke ambitie, obstinatie en muffige lubriciteit. La Fenouillette dreigde al mijn zomers op te slorpen met een charge aan verdrongen herinneringen, hatelijke klusjes, vervelende poetsbeurten en de verplichting elk jaar opnieuw dezelfde vakantierituelen – duizend kilometer in de file, tweehonderd kilogram bagage en vierentwintig uur zuchten en zweten tot het zwembad is volgelopen - heruit te vinden en, erger nog, deze bij aankomst te verdonkeremanen onder een stortvloed van slecht gespeeld enthousiasme: 'Kijk toch eens die seringen! Adem die zuivere lucht! Ruik je de zee? Wat is het hier warm!'

Ik had La Fenouillette al jaren niet meer bezocht en was zinnens zo snel mogelijk die erfenis ten gelde te maken toen mijn kersverse ex – vers in de zin dat we pas onlangs waren gescheiden en kers als referentie aan haar lippen, volumineus, voluptueus, onderkoeld als Noorse krieken – me in haar onnavolgbaar kordate stijl duidelijk maakte dat ik deze zomer, de hele twee maanden durende zomer, de zorg kreeg toegewezen over onze zoon.

'Ga naar de Provence!' zei ze, ' Ga naar uw schone villa aan de Méditerranée. *Je vous souhaite de très bonnes vacances -monsieur le docteur Van Rillaer* '.

Na een zware dag in mijn tandartsenpraktijk, teruggetrokken voor de regen op het piepkleine luidruchtige terras met zicht op de vuilniszakken van de overbuurman – een Libanese pittasnijder met een alleraardigst dochtertje van een jaar of dertien dat reeds van onder fraai gewelfde wenkbrauwen languissante oriëntaalse vuurpijlen kon afschieten - verlangend naar rust en een goed glas wijn moest ze nu ook nog eens mijn enige sigaret van de dag vergallen met een haattelefoontje. Marthe sprak laatdunkend over La Fenouillette zodat ik als in een allergische tegenreactie overspoeld werd door charmante beelden van pijnbomen, blauwgeverfde luiken, *la Méditerranée* onderaan het gazon, een stuk van de zee - mijn stuk van de zee - sissende wijnranken op gloeiende kooltjes vermengd met de geur van olijfolie, verse tijm, oregano, een late golf lavendel en krekels die een aanzwellend concert geven in het oranje kleurende zonlicht. '*Je vous souhaite de très bonnes vacances monsieur le docteur Van Rillaer.*' Het was het welkom van de buurvrouw van villa La Fenouillette, madame Destouches; een vreemdsoortig maar sympathiek oud besje dat Marthe stevast mateloos op de zenuwen werkte. Tijdens de gehospitaliseerde aftakeling van mijn vader en zijn onmogelijkheid de villa verder te bezetten, bezochten we het huis welgeteld één keer *en famille*, Marthe, ik en de nog jonge John, jaren geleden – en al bij aankomst was het hommeles tussen madame Destouches en Marthe, toen het oudje als vanouds opdook van achter een struik die haar tuin van La Fenouillette scheidde. 'Die heks jaagt mij de stuipen op het lijf met haar gesluip.' zei ze; wat onzin was, want zelfs de eitjes van de kippen van madame Destouches wilde ze pas aanvaarden toen ik haar wees op het feit dat zo'n ei goed dicht is – de waarheid is dat vrouwen gifmengsters zijn en ze dat van mekaar weten.

De scheiding was mij een beetje overkomen. Zoals alles, zoals altijd wanneer een hardwerkend mens wordt overvallen door wat aan gekuip en gemanipuleer werd bekokstoofd in de kwalijk riekende achterkamertjes van andermans ambitie. Plotseling waren ik en Marthe gescheiden. De beslissing werd mij medegedeeld, gecommuniceerd, overgemaakt eigenlijk, na een middagje vrij in een veel te duur restaurant waarbij Marthe had gesproken over *huissiers, juges d'instruction* en de voor mij ondoorgrondelijke wetten der carrièreplanning terwijl ik als een brave dommige lobbies de tafelkout had onderhouden met geëmmer over tandartsen die snoepten van reisjes, gratis flesjes of

racecursussen op Francorchamps. Zij knikte beleefd hoewel ongeïnteresseerd en viel met Wellingtonachtige berekening aan op haar *arlequin au mandarin Napoléon*. Het was een banale namiddag in een banaal etablissement waarin ik met steeds groter overtuiging naast de kwestie praatte, onder invloed van fijne keuken en oude wijn. Dat moet de strategie aan de overkant van de tafel hebben geconstateerd met zelfvoldoening en de zoete voorsmaak van een gegarandeerde overwinning. Toen door de wijn de tong lossier werd, de zeden weker en het hart weemoediger keek ze met haar grijze ogen los door mijn schedelpan, wreef vier zachte, lange vingers over mijn harige klauw, prompt getransformeerd tot een geamputeerde marmeren poot op het witte tafellaken, en fluisterde iets over '*un peu de temps pour nous*.' Ik vertelde dat ik last kreeg van mijn kuit bij het plomberen. Ze giechelde, gaf me de kus van een schoolmeisje dat uit eten ging met een oude vent en hijgde heilig, geil: 'my place or yours.' De stad baadde in een geur van gevallen bladeren, wat me altijd zin geeft in cellosonates en een glas Oban doch Marthe legde een plaat op van de Cuban All Stars, dribbelde een paar salsapasjes en kigde mij in een zetel. Pasjagewijs achterovergevallen, knielde ze tussen mijn benen en nog voor ik de spreekwoordelijke boe of ba kon zeggen, had ze met haar roodgelakte nagels het pantalon open geritst en mijn slappe piemel tot vigoureuze vorm gewekt. Tegen de tijd dat de Cubaanse sterren niet meer schitterden, waren ook Marthe en ik klaar gekomen, de Maartje uit het vuur van de liefdesstrijd werd weer Marthe en Jackie lag terug als Jacques naar het plafond te staren.

Ik had niets zien aankomen, ik was daar niet mee bezig geweest en dus beperkte ik me tot een kuch en een knik toen ze het documentje op de salontafel legde waaruit bleek dat ik alimentatie moest betalen en zij met John in het huis in Overijse bleef wonen.

Ik denk niet dat ik me ooit zo bedrogen heb gevoeld als toen. Had ze grote woorden verwacht, tranen, fysieke agressie, een syncope? Ondanks deze mokerslag bleef ik te been, nam de autosleutels en stapte zonder een woord naar buiten.

Kranig, snel en zonder poespas, gleed ik, als een echte vent, recht in een piepklein huurappartementje in het centrum waar ik voornamelijk sliep, douchte en op tien minuutjes wandelafstand van de praktijk 's morgens nog tijd bleek te hebben voor de bakker en de krantenwinkel. De avonden in centrum Brussel die me bij het ophalen van mijn spullen in Overijse voor de geest waren gekomen als bodemloos deprimerende poelen van eenzaamheid vulden zich spontaan met de bubbels van jazzconcerten, lange overuren en tafelkout met oude intussen ook gescheiden vrienden van vroeger waarvan ik echter al snel ontdekte waarom die dikbuikige egotrippende losers eigenlijk beter "vrienden van vroeger" waren gebleven. Ik maakte daarentegen wel voor het eerst sinds eeuwen weer vooruitgang op het woensdagavond-partijtje schaak en werkte aan een gestage, systematische

aangroei van mijn collectie zeilliteratuur. Tot mijn eigen en allicht ook Marthes verbazing verwerd ik als gescheiden man niet binnen de week tot een depressief, vervuild, alcoholisch wrak maar keek op zonnige dagen monter uit naar mijn 'weekends met de jongen', door John puberaal getransformeerd tot de alliteratie "zeldzaam zonnige zaterdagen waarin we zomaar zorgeloos zeewaarts zeilen."

En zo was het dus dadelijk zomer en stond John voor de deur om af te spreken hoe en wanneer we naar La Fenouillette zouden vertrekken. Hij was niet alleen. Op het terras schuin boven de bel had ik geen zicht op de jongen – hij had een sleutel en baande zich reeds hoorbaar een weg naar mijn verdieping. Ik keek naar het bleke meisje dat helemaal wegzonk in een pothelm en probeerde haar scooter te stallen tegen de gevel. Ze trok haar helm weg en schudde een heuplange tres zwarte lokken, zwierde haar hoofd naar voren en dan in één ruk naar achter, zoals in reclamefilmmpjes voor shampoo. Mijn starende blik kruiste een brede glimlach gedomineerd door nogal dikke, vlezige lippen die haar mond lieten openstaan op een klein tuitje, alsof ze de hele tijd kusjes de lucht in stuurde. Het was een mager meisje met kleine borstjes en weinig heupen, ze droeg een knalrood behaasje dat door haar witte T-shirt flashte als aardbeien in een pot *crème fraîche*. Johns hoofd, dat plotseling naast me opdook, riep naar beneden: 'Valérie! De voordeur gewoon dichttrekken, eerste verdieping, rechtdoor de trap op.' Woordeloos, zonder zich voor te stellen, stond ze met haar helm in haar handen naar het plafond te kijken. Bewonderde ze het stuc? Interesse voor een burgerplafond met blote engeltjes en bloemmotieven? Sprakeloos nam ik haar de helm uit de handen. Ze had heel magere, lange, skeletachtige vingers. Ze lachte, bleef *sans gêne* naar boven kijken en zei 'Putti'. Ze had een veel diepere stem dan verwacht. Bijna rauw. Ik moest mijn blik losrukken van haar T-shirt en mijn carnivore hersenkronkels van haar minuscule tepeltjes.

'Oui', beaamde ik 'Petits'.

John wilde Chinees bestellen.

'Ik moet om tien uur thuis zijn.' zei ze in vlekkeloos en accentloos Nederlands.

'Ik zal u wel naar huis voeren.' antwoordde ik snel ter verdoezeling van mijn smachten want al zeg je als ouder vaak dingen zonder bij na te denken, het is een natuurwet dat je evolueert van babysit naar taxichauffeur. John merkte op dat ze met de Vespa was en ging zonder ironie of trilling in de stem door met de melding dat Valérie zou meegaan naar de villa in Frankrijk! Aha! Daarom was het al geregeld dat ik de Espace kreeg en Marthe de cabrio. Ik schudde het hoofd. Wat moesten de ouders van Valérie wel denken? Een meisje kan niet zomaar met een gescheiden man en een schoolvriendje de zomer doorbrengen in het zuiden van Frankrijk? Ze beseften niet wat ze zeiden, die kinderen. Dit is het post Dutroux-tijdperk. John zei dat hij het had gevraagd. De moeder van Valérie vond het OK. 'OK? Hoe dat oké? Wat was oké? Niets is oké.'

Worstelend in de klauwen van het noodlot, spartelend in de beknellende omarming van gedane zaken, liet de welbespraaktheid mij wel eens in de steek. Terwijl ik worstelde met mijn geheugen – wispelturig vermogen dat me niet op de naam liet komen van de Nederlander die Amerikaans president werd maar wel wist dat de man auteur was van de uitdrukking “OK” en dat OK stond voor “Old Kinderhook” – nam John een gsm uit zijn zak en gaf het ding aan mij. Er was al verbinding. De vrouwenstem stelde zichzelf voor als Maria Pappon, moeder van Valérie. Het was een spraakwaterval met een nogal zware Vlaamse tongval die in één adem vertelde dat ze de kost moest verdienen als *caissière*, zes dagen in de week en dat ze geen geld had om op reis te gaan en dat haar ex nooit meer omkeek naar zijn dochter en dat het een schandaal was maar dat ze niet geloofde dat alle mannen zo waren en dat ze toch zo onder de indruk was van Jonathan en wat voor een welopgevoede jongeman hij wel was en toen Jonathan dan vertelde dat hij naar Frankrijk naar de vakantiewoning wilde gaan met Valérie was ze eerst tegen geweest maar toen bleek dat ook “*de papa*” meeging – “een tandarts, dat is toch een beetje een dokter, niet waar?” - dan vond ze dat precies allemaal niet meer zo erg; tenslotte snakte Valérie ook wel naar een beetje vakantie want het kind, och arme, had ook niet veel aan een klein appartementje in de stad en dat ze dan maar beter zouden kunnen gaan fietsen in de Cévennes en dat het toch fijn is als je die dingen aan uw kinderen kan meegeven terwijl zij met haar kleine alimentatie en een job in de supermarkt, maar, ach, ja, en natuurlijk, enzovoort, en zo verder. Weerloos, en verslagen gaf ik het toestel terug met een zucht van verveling, pompende nieren en een plots opzettende hoofdpijn, concentratiestoornissen, een mistig zicht. Met een algemene vorm van gelatenheid die een storm aan emoties en indrukken probeerde onder de knoet te houden, knikte ik en zei: ‘Martin Van Buren.’

De twee jonge mensen in mijn bescheiden woonkamer hadden dit antwoord allicht niet verwacht dus moest ik uitleggen dat de Amerikaanse president Martin van Buren, aan de oorsprong lag van het woord OK.

De dag van ons vertrek riep Marthe me binnen in mijn eigen oude villa in Overijse voor een tas koffie. Het voelde bijzonder vreemd aan. Het is beledigend, onwerkelijk en brutaal; door je ex worden uitgenodigd in je eigen huis alsof je een wildvreemde taxichauffeur was die een klant kwam oppikken. Even bedacht ik te bedanken voor de eer en in de auto te blijven zitten en roepen *Merci, Madame, mais le compteur tourne! C'est gentil. On ne peut pas pendant les heures du travail.*? vanzelfsprekend deed ik dat niet! Schaapachtig glimlachend schoof ik de achterkeuken binnen en gaf me over aan de spontane aandrang te speuren naar tekenen van andere mannen: een nieuwe doos ontbijtgranen, een flesje aftershave, een rondslingerende zijden das, een badjas met een in goud geborduurde voornaam, voetsporen.

Het gebeurde als vanzelf, draaiend en sluikse blikken werpend in de living, wreef ik met een achteloze hand over het aanrecht en kleefde dat zwarte krullende haar aan mijn vinger. 'Een schaamhaar!', gierde het door mijn hoofd. Ik wilde ongezien het gruwelijke bewijs van vreemde vogelaars op de grond knippen maar Marthe had het in de mot.

'Is het hier te vuil naar uw gedacht?'

Ik probeerde een glimlach hoog te houden maar werd overrompeld door beelden van haar, sinds de laserontharing een paar jaar geleden minutieus van elk haartje ontvoogde, vagina en slaagde er maar niet in weg te denken van het doembeeld dat ze zich had laten pakken in de gootsteen, in mijn gootsteen, in mijn achterkeuken. Tot overmaat van ramp zag Marthe er ook nog eens sexy uit in haar lange zwarte rok. Mijn blik schoot uit naar de schuine split die één knie bloot liet boven kleine roze slippertjes waarin haar gebruinde enkels goed uitkwamen, een spannend zwart topje met rolkraag over haar stevige borsten; ze had het haar opgestoken en liet een losgekomen lok over de rug slingeren.

'Je ziet er goed uit Marthe.'

Ze haalde het altaar van haar schouders op en zuchtte als een vrouw die het gewoon is bedolven te worden onder de complimentjes, alsof het haar allemaal niets meer deed. In een opwelling – mijn meest macho move in jaren – greep ik haar onderarm en trok haar tegen mij aan. De klap in mijn gezicht was zo snel en zo hard dat ik er sterretjes van zag. Zonder haar stem te verheffen beet ze me toe dat ik beter kon opkrassen of ze deed me alsnog een proces aan wegens aanranding en poging tot verkrachting.

'Bel je mij elke dag? Nathan? Beloofd? Nathan?' riep ze naar de jongen die al in de auto zat.

'John, heeft toch roaming in Frankrijk?' vroeg ik naar de auto stappend met een hand wrijvend over mijn wang.

'Nathan! Hij heet Nathan! Jonathan, desnoods, maar ik eis dat je mijn zoon bij zijn naam noemt. Hij is niet de één of andere mislukte cowboy.'

Met zoveel stresshormonen en een peppil door mijn lijf gierend zou ik in één ruk doorrijden naar La Fenouillette.

Het begon te schemeren toen we arriveerden bij de Middellandse zee.

De wereld nam een warm geurig bad vol zacht, diffuus zomerlicht.

De jongen liep naar binnen om de staat op te nemen van het huis. Het meisje nam de tijd de lucht op te snuiven, rond te kijken, deed een paar rekoefeningen. Ze glimlachte. Ze was zichtbaar onder de indruk van de charme van La Fenouillette. Geen enkele romantische ziel blijft onbewogen bij een prachtige zomeravond met zicht op de Méditerranée, een bloeiende blauwe regen boven de loggia. Terwijl

Valérie en John alles uitpakten, kwam ik tot rust. Het oppeppertje uitgewerkt, de duizend kilometer gereden, condenseerden mijn verlangens zich tot een zomerse, mediterrane doch frugale versie van *luxe, calme et volupté*.

De buurman in het huis in Overijse was een eenzame rare fat. Op onverklaarbare wijze bezorgde hij Jonathan Van Rillaer het koude zweet en wierp met mysterieuze bezigheden een schaduw op Jonathans roze wolk vol vrolijke onbezorgdheid. De ostentatieve homoseksueel was antiquair van beroep maar Jonathan vermoedde duisterder inkomsten dan oude meubelen, goorder passies dan het trimmen van dat puntige baardje, groter dubio dan de twijfel tussen een zijden overhemd in fuchsia of zalmroze. Elke dag opnieuw ontploften de syllaben van zijn Franse goeiedag in schelle tremolo's.

'Bonjour Madame! Comment allez-vous? Et le petit Jonathan! Ooh! Qu'il est grand! C'est un Olympien!'

Jonathans mama - altijd te laat, altijd gehaast - schoot met piepende banden de straat op en zwaaide gedag waarbij een deel van het handje en de tandpasta glimlach de richting ingingen van de buurman op de stoep. Terwijl Jonathan al zijn aandacht richtte op de postbus, de krant en de reclamefolders in een poging de buurman te ignoreren hoorde hij hem de kreet slaken *'Mais tu es un Olympien!'*

Jonathan knikte beleefd maar toen sneerde de vent dat Jonathan zich wel in de handen zou wrijven met de examens achter de rug en het huis voor hem alleen. Er volgde een vettig hoog lachje. Jonathan dacht het niet goed te horen maar een blik op de zelfingenomen grijnslach van de buurman bevestigde zijn vermoeden zodat hij - Jonathan - even de aandrang had te antwoorden dat hij - Jonathan - niet begreep waarover hij - de buurman - het had; wilde toen repliceren dat niet hij - Jonathan - maar hij - de buurman - zich in de handen mocht wrijven want dat hij - Jonathan - binnen een paar dagen een hele zomervakantie lang weg zou wezen naar het zomerhuis in Frankrijk zodat hij - de buurman - en niet hij - Jonathan - het rijk aan de overkant van de haag alleen voor zich - voor de buurman - zou hebben maar in plaats van hem - de buurman - die opmerkingen onder de neus te wrijven schoten hem - Jonathan - de woorden van zijn - Jonathans - mama te binnen dat het enige poesje dat hij - de buurman - ooit met plezier had bewreven, het embleem was op zijn - van de buurman - Jaguar *décapotable*.

'Hoe zeg je wrijven ook al weer in het Frans?' riep Jonathan terug.

De man had de R in het woord wrijven niet goed begrepen en was, beledigd door de onbetamelijkheid van Jonathans antwoord, onder een wapperende hand verdwenen op de eigen oprit.

Het waren de laatste dagen van juni en heet als hoogzomer; tussen het einde van de school en het begin van de hogere studies, het ritme van de vakantie nog niet geïnstalleerd en de achtbaan van examens en eindejaarsconcerten reeds gestopt. Rare dagen die bij Jonathan zorgden voor draaierigheid, een op Jet Lag lijkende vermoeidheid en een verstoring van het bioritme waarbij momenten van grote lethargie werden afgewisseld met een niet te koelen hitsigheid en dadendrang.

Ma stond er op hem te zien aan haar ontbijt maar daarna kroop hij gewoon weer tot de middag onder de wol met een ODOL die in de klamme hitte bleef kloppen als een gnoom met een hamer zodat de lul omzeggens zelf het berichtje tikte dat Valérie naar Overijse sommeerde.

Valérie, immer hitsig teefje, liet zich pakken voor het dakvenster van de zolderkamer, *doggy style*. Zij voorovergebogen met het hoofd door het raam hangend, haar armen gespreid over de kozijnen, één been steunend op de radiator en Jonathan uitkijkend over het steriel getrimde gazon van de buurman omhoog met een dubbele laag heesters en hagen, drie meter hoog. Een merel vloog op toen Jonathan met een diepe kreun zijn laatste restje weerstand liet varen in Valéries knijpende katje. Bij de buurman ging een tuindeur open en stapte een naakte man het gazon op. Jonathan vreesde even voor een postorgastische illusie maar het was wel degelijk een man, enkel gekleed in een witte plastic voorschoot. Jonathan gebaarde Valérie tot extreme discretie en samen loerden ze vanuit de loge van de zolder naar een afzichtelijk rimpelende rug, een plastic strik geknoopt boven een lebbende oude homoreet, een slagershulp uit een Duitse homo-erotische horrorfilm. Valérie wilde een kreetje van afgrijzen laten horen maar Jonathans' ogen schoten vuur. De buurman droeg een schildersezel, een pallet met verf en kwasten. Hij draaide het doek tot het juiste daglicht er op viel. De gevoeligheid van het retoucheren kon in geen groter contrast staan tot de horrorhomo. Ademloos keek Jonathan toe, met Valérie weggedoken achter de radiator, hoe de buurman een minuscule puntje precisiewerk toevoegde, achteruit stapte en knikte. Valérie probeerde te fluisteren, halfslordig gegiechelend, dat ze niet inzag waarom die schilderende buurman “ in zijn bloot gat moet staan klieken ”. Jonathan herkende het werk niet bij naam maar zag duidelijk de kenmerken van de klassieken, het klaar en het donker die de hoofdrolspelers worden van het schilderij en het geportretteerde personage dat slechts een voorwendsel is voor de kunstenaar om te spelen met licht en schaduw. Het was grote kunst. ‘Shht’ siste Jonathan en wilde haar berispen voor het oneigenlijk gebruik van het woord klieken toen hij plots inzag dat de buurman een vervalser was. Hij retoucheerde niet, hij maakte valse antieke schilderijen. Valérie vond het allemaal maar niets en had het project opgevat Jonathans slap wordende piemel weer op gang te krijgen. Ze liet zich naar achter glijden maar kwam daarbij met haar voet pijnlijk klem te zitten onder de radiator. Haar gil liet de schilderende naaktloper opschrikken als een merel en naar binnen fladderen met het schilderij onder de arm, een blik vol nijd en een opwaaiende plastic voorschoot boven een verschrompelde grijze penis. Als conceptueel kunstwerk bleven het mengpalet en de druipende kwast achter op het methodisch geschoren gazon. De lege ezel had iets van een happening of een afstudeerproject, de *mise en scène* was mislukt maar krachtig. Had hij hen gezien? Hij had hen zeker gehoord. Deed het er toe? De buurman bleek meer dan een banale antiquair. Dat appelleerde aan de zelfingenomenheid van Jonathan, was duizend maal avontuurlijker dan het

slaapverwekkende van een fat met een winkel vol oude brol. Ma, die een meer dan een gemiddelde passie voor schilderkunst had, zal hem al een eeuwigheid geleden betrap hebben en al had ze hem nog niet geconfronteerd met de onwettelijkheid van zijn bizarre bezigheden, begreep Jonathan plots haar interesse voor kunstvervalsers, want zoals steeds, legde Ma eerst een dossier aan met bezwarend materiaal.

‘De buurman is een Van Meegeren. En jij hebt hem weggejaagd.’

Valérie begreep er niets van: ‘Wie? Ik?’

‘Al gehoord van die schilder die zo goed nabootste? Die Hollandse vervalser, Van Meegeren?’

probeerde Jonathan nog eens.

‘Is dat jullie buurman?’

Een groot gevoel van eenzaamheid overviel de jongen; hoewel gelukkig nooit in zorgwekkender vorm dan erotische fantasieën, dromen van moord en doodslag, of andere uitingen van lust en liefde; op momenten dat zijn belezenheid en scherpe verstand het moesten afleggen tegen de verwoestende kracht van eenvoud en onwetendheid.

‘Misschien’, zei Jonathan, ‘torst de buurman een smart die niet voor ons valt te bevatten; excentriciteit is de beste remedie tegen groot verdriet.’

Valérie vond dat Jonathan na het orgasme wel vaker sprak als een onbegrijpelijke oude schoolmeester; ze trok glimlachend een sliertje van het navocht.

‘Niet klieren!’ zei hij streng.

Er zijn weinig zaken die zo eindeloos lang kunnen duren als een autorit naar het Zuiden, het begrip tijd wordt er geasfalteerd en verzopen in het monotoon gezoem van rubber en ontploffingsmotoren. Geen verweer tegen de verveling, geen schaduw op de autostrade, geen andere pauze dan die voor het vullen en weer legen van de tot digestieve tubes verworpen chauffeurs - per definitie allemaal blinde van de cafeïne smakkende randdebielen met kramp in de kuit en jeuk aan de aambeien. Pa zei, zoals dat hoort aan het begin van een uitzichtloos verblijf op de achterbank, dat het druk was op de baan maar vlot reed. Jonathan zat achterin naast Valérie die haar benen over zijn schoot strekte en hem van over haar smartphone begluurde op een nonchalante bezitterige manier, zwaar, dromerig, vol croissants en cécémel. Vader zat achter het stuur te dommelen en in zijn neus te peuteren nadat hij ten stelligste - “Op de A7 is een voorlopig rijbewijs een ticket voor een crash” - het voorstel van Valérie had afgewezen het stuur over te nemen zodat ook hij wat kon verpozen. Valérie, op haar game rikketikte, was onder een eigenaardige vanzelfsprekende obsessieve en beminnelijke doch droeviger betovering dan de schooljaren tevoren. Transsubstantieel waren met haar, in haar en door haar andere liefdes die Jonathan herbeleefde en het waren Tina’s, Emma’s en Elina’s tengere enkels die hij nu vasthield alsof

zijn vorige vlammen aanwezig waren in veelvoud. Valérie tuitte haar lippen naar hem in de vorm van een verzonden kus (vergiffenis voor zijn hooghartige ontrouw) en keerde terug naar haar Pokémon spelletje, waarin ze een vuurvosje speelde dat spoedig zou transformeren in een letale carnivoor met psychedelische krachten. Spatten licht en het lommer van bomen gleden over haar armen, haar gezicht, haar enkels waarop hij niet kon laten een muggenbeet te kussen als eerbetoon aan de wonderbaarlijke vermenigvuldiging. Valérie wierp heimelijk een kwijnende blik en keek weer weg - eerst naar de rode nek van de voerman en dan terug naar haar evoluerende monster, terwijl Jonathan zich concentreerde op de gouden gulpen van zwellende vreugde onder invloed van vliegende verliefdheid en een bol spacecake groot genoeg om een regiment plat te leggen.

Hij schoof de koptelefoon over zijn oren en Aphex Twin knalde in loop door de Dr. Dre's. In de achteruitkijkspiegel bewoog Pa zijn lippen in slow motion waarbij zijn hele aangezicht flapperde als bij duizend maal vertraagde filmpjes van hardlopers. Jonathan had nog voldoende tegenwoordigheid van geest om niet te gaan staren of uit te barsten in een lachsalvo. Je moet weten wat van de pil is en wat van de wereld maar toch is verdoving een beste manier om te reizen. Bij een pitstop slingerde Valérie, een lintenkind aan de draadjes van een poppenspeler, ondulerend in een zinnelijke golfslag van haar schouders over haar taille, draaiend over de ronding van haar heupen naar haar benen, tot aan de deur van het toilet van het tankstation.

Vanuit zijn scafandrische catatonische high lag Jonathan met het voorhoofd tegen de zijruit bewegingloos te loeren naar hoe de lintenfee verdween van het toneel en de grote Vaderfiguur het podium opstapte, bonkig, hielen de grond inhakkend, met reuzenlaarzen stappend over oceaanachtige iriserende plassen petroleum. En daar kwamen ze reeds samen de deur van het tankstationswinkeltje uit voor een *grande finale*. Valérie zou het aanwezige publiek van pompklanten de baan opsturen met een onuitwisbare indruk van vreemde melancholie en de zekerheid dat ondanks alle *misère d'autoroute* het Zuiden een stralende bestemming is vol zon, zand, zee en zinnelijkheid. Mensen en auto's, pompstellen en motorrijders bewogen over het tankstation als draaiende ballerina's in een magisch muzikaal juwelenkistje. Pa merkte de voorwereldse inspanning waarmee Jonathan zich als een plant rechtte in de snikhete serre van de achterbank en zong in diepe bariton van de andere kant van de parking:

'Ah, le beau au bois dormant. Wakker geworden over halfweg?'

Valérie speurde de autosnelweg af naar draken, dwergen of andere magiërs. Met haar volle lippen tot een *duckface* getoeterd, bestudeerde ze de lichtinval op het asfalt met de blik van een misnoegd kind. Jonathan hoorde in zijn achterhoofd nu voor de achtste keer die zin uit de film *Il Gattopardo*: "Ik ben een man die er niet voor terugschrikt de grondvesten van zijn eigen verschrikkelijke superioriteit in